

In memoriam Zsámár Péter

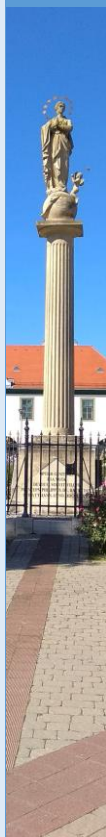
/Egykori szemináriumi lelkiigazgatója, Bognár István atya visszaemlékezése alapján/

17 évvel ezelőtt, 2005. május 23.-án távozott közülünk Péter, a pálos szerzetesek között kapott neve szerint Bertalan testvér. Bár itt, Győrben ez a nap mindig nagy ünnep, Boldog Apor Vilmos püspök és vértanú emléknapja, számomra Peti hirtelen és emberileg sokáig feldolgozhatatlannak tűnő halála bizony minden évben beárnyékolta az ünnepi hangulatot. Talán csak 6 esztendeje, szeretett Édesapám ugyancsak váratlan, autóbaleset okozta elmenelete után kezdtem el mindkettőjük halálára egészen más módon reagálni.

A legfontosabb közös szál: mind a ketten nagyon erős hittel, a szüntelen imádság által táplált lélekkel bírtak, s így követendő példaként álltak előttem és még nagyon sok más ember előtt mindmáig. Istentől kapott hivatásunkban is megingathatatlanok voltak, azt viszont senki kedvéért fel nem adták soha! Mivel Petinek a Szemináriumba lépés óta lelki vezetője voltam, az Édesapám esetében pedig premontrei lelkiatyjától tudom, mennyire komolyan vették a lelkiéletet, a rendszeres szentgyónást, a legalább havi komolyabb lelki beszélgetést, s különösen a napi szentáldozást. Mindkettejük hirtelen és váratlanul, de egyáltalán nem felkészületlenül fejezték be ezt a földi életet. Mivel Petit én magam gyóntathattam (még) meg, Apukám utolsó óráiról, gyónásáról, a szentmisén való részvételéről és áldozásáról pedig az említett csornai premontrei atya számolt be, mindkettejüknek különös módon megadatott a viaticum, a szent útravaló, a mi jó Urunk drágalátos Szent Teste az Oltáriszentségben.

Ahogy Jézus maga mondja a kafarnaumi zsinagógában: „Aki eszi az én testemet..., annak örök élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon.” Az elmúlt évek óta gyakran gondolok erre, s igyekszem egészen tudatos módon megélni e misztériumot minden szentáldozásban. Sokáig szándékosan nem jártam azon az úton, ahol drága Édesapám halála történt, de ugyanígy elkerültem a győri egyetemi épületek mögött elterülő holtágot, ahol pedig Péter szándékozott átúszni a túlsó partra. Rákos József, körömenti papnövendékünk biztatására azonban végre leküzdöttem ezt a félelmet. Pár

Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánia, Körömend

In memoriam

nappal ezelőtt útra keltünk, s egy esti, naplementés hangulatú sétával nagyokat beszélgetve és főleg imádkozva, felidéztek Zsámár Peti azóta is élő emlékezetét.

Záró gondolatként még egy üzenetet szeretnék megosztani. Péterrel elsős kispap korától fogva nagyon sokat beszélünk azokról a szentekről, de még hivatalosan nem kanonizált hős hitvallókról és vértanúkról is, akik fiatalon hunytak el, de mégis teljes életpályát futottak be: Szent Imre, Kaszap István, Bódi Mária Magdolna, Lisieuxi (Kis) Szent Teréz, és a Szentháromságról nevezett Boldog Erzsébet nővér, s nem utolsósorban Brenner János, akit azóta már boldoggá avattak, sőt Főiskolánkat is róla neveztek el. Sokat töprengtem azon, vajon mi lehet az ő rövid földi életük titka, az Istenben elrejtve? Azóta már biztos közelebb került a mi Istenünk misztériumához, az Örökkévaló „dolgozó” viszonylatában.

Az elmúlt években külső-belső felújítást nyert főiskolai épületünk egy új liftet is kapott. A liftház illetve liftakna az egykori szobák helyén lett kialakítva. Így Brenner János szobája az 50-es évek elején a legfelső emeleten, illetve Zsámár Peti volt szobája a kápolnánk szintjén is pont ez a szoba volt, ma már a lift van a helyükön. Brenner János van tehát a legközelebb az éghez, sőt: Vele kapcsolatban már hivatalosan is úgy nyilatkozott az Egyház, hogy már a mennyben van, a megdicsőült szentek sorában. Peti szobája ugyan egy szinttel lejjebb volt, de ma már a két volt cella egyetlen légtérben. A felvonóval pedig az ártérből, az „undok iszap” világából lehet egyre magasabbra jutni. Legyen ez a mi utcánk is:

„Ut coelo assurgant: hogy az égig nőjenek”.

